

L'aspecte merament català pot ser autèntic o enganyós, tenint en compte que *Rafal Bolill* està documentat per A. Ramis l'any 1397, devora *Morell* d'Alaior.

Per tant, *Morell* podria ésser una catalanització de *Bolill*, una vegada la *l* dissimilada en *r*. Això, és clar, pel *Morell* de Menorca.

Bolill podria ésser un dels innombrables noms aràbics que comencen per (A)*bu*, i com a exemple d'un personatge conegut, Boabdil, darrer rei moro de Granada.

De fet, *Bulil* i *Bulila* són avui noms de persona, també *Lili* i els femenins *Lilà* i *Léila*.⁴⁶ Com que l'accentuació vulgar de *Lili* havia de ser *lili*, es pot tractar simplement d'(A)*bu* combinat amb el conegut adjectiu *al-läili* 'el nocturn, el tranuitador'.

MORNA (vénda de Sant Carles de Peralta, Eivissa)

En el *Memoriale Divisionis* Coromines llegeix *Carias Ys de Morna* a la línia 54; i, tretze línies més avall, *Cariam Morle*, i a la línia 52, *Raffal Hineuzaglar*. Coromines s'inclina a interpretar aquells dos noms com *Ḥiṣn el-Morna*; i l'altre, *Ḥiṣn el-zağlal* 'castell del coratjós'.^{46bis} Fa l'efecte que *Morna* no és aràbic: rel *mrn* és escassa i d'idees inconnexes; més aviat pre-romà. Cf. el pre-romà *bornno-/morno-* ben establert en el *DECat* II, 124b40-125a25, amb els sentits de 'còncau', 'buidat', 'borni', 'tebi', 'insípid', 'melangiós'. En parla Joan Marí i Cardona, *Les Illes Pitiüses* I, 77. Cf. el següent; i nosaltres ja hem parlat d'aquests passatges del *Mem. Div.* a propòsit de *Corona*.

MORNETA (Binissalem, Mall. 9, i-12)

El Mapa Despuig registra la forma *Morneta*. Avui es diu així i també *Borneta*. Ens limitem a assenyalar que *Morna* és el nom d'una important vénda d'Eivissa (supra)^{43ter} que Coromines donà provisionalment com a mossàrab. Això implicaria una major probabilitat que sigui la forma *Mor-*

46. *Gouv. Gen. Alg.*, 75 B.

46 bis. Les formes ben conegudes són *zağlül*, *zuğlül* i *zağall* (DOZY-ENGELMANN, 359; DOZY, *Suppl.*, I, 584), però és versemblant que també hi hagués *zağlal* (com a compromís entre aquestes) per vulgarisme fonètic dels moros eivissencs i la gran labilitat de les vocals aràbigues.

46 ter. Joan MARÍ CARDONA, *Illes Pitiüses*, vol. I: *La conquesta catalana de 1235* (Inst. Estudis Eivissencs, 1976), p. 77.